

REGÉLŐ.

PESTEN csötörtökön januarius 15^{kén} 1835.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. boritéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

TÖRTÉNET ÉS ELBESZÉLÉS.

A' boszúállás. (Folytatás.)

Randal Brady csudálkozva tekintett maga körül. — „Mit jelent sen ez? Én valamely tolvajt adjak-elő? Gondolják-meg csak kegyetek; bizonyosan nem hozzám akartak jönni. Itt semmi tolvajszállás sincs.“

„Nem hibáztuk-el a' házat, egyenesen kegyelmedhez jövének.“

„No hát szóljanak, mit kívánnak tőlem kegyetek?“ kérdé Randal Brady méltósággal.

„Kegyednek fiját keressük.“

„Fiamat? — viszonzá a' ház ura — Valóban gyermekimnek egyike se merészelné másnak jószágát illetni.“

„James Brown! hol van kegyelmed?“ kiálta a' tiszt. A' szolgál, ki eddig az ajtó küszöbén megállott, belépett.

„Mondja-meg — folytatá a' tiszt — megesküdhetik-e rá, hogy a' tolvaj, kit megragadott, valóban Brady Mórítz volt?“

„Azt jó lélekismerettel tehetem — viszonzá James. — Vagy nem ragadtam-e meg karjánál? Nem világítottam képébe? Nem ismerem őt már régen?“

„Lelkemre mondom — szakasztá félbe a' szatócs — ő engem kirabolt, megfosztott.“

A' derék Randal Brady nagyon különösen kezdé magát érezni. Fel-pillantott a' létrára, melly Mórítz háló szobájába vezetett, mert minden pillanatban hivé, hogy Mórítz a' vádakra lejövend: de az csak elmaradt, noha a' lármát hallania kellett. Azonban az anyának sokkal nagyobb bizodalma volt Mórítzban, hogysem egy perczig is kétségeskedhetett volna fedhetlenségén.

„Ugyan hivid-le atyus a' jó ifiút — szóla bizodalommal — hadd jőjjön-le, hogy a' dolognak, vége szakadjon.“

„Igazságod van — felele neki Brady — Róza! gyujts egy másik gyertyát!“

A' leány engedelmeskedék; de midőn ayjának a' gyertyát átadá jelentőleg tekintének egymásra, mert egy ugyan azon gondolat szállta-meg mindegyikét.

Szorongva lépett-fel Randal Brady a' lépcsőn. Felérkezvén oda, azonnal Mórítz ágyához ment, 's azt — üresen találta. Megrettenve néhány pillanatig az ágyhoz kelle támaszkodnia, hogy össze ne rogyjék: „Daniel! — kiálta most aggodalmasan — Daniel!”

A' fiatalabb gyermek, ágyából kilépven, atyjához közeledék.

„Hol van Mórítz bátyád?”

„Nem tudom, atyám!”

„Hogyan? Mórítz tehát nincs itthon?”

„Ugy gondolom, nincs. De azért ne haragudjék reám édes atyám, mert mikor kiosont, én mélyen aludtam; de ha ébren valék is, vissza nem tarthattam volna.”

„Vedd-ki kezemből a' gyertyát fiam! mert kiesik remegő kezemből.”

Daniel úgy cselekvék, 's az apának le kellett ülnie, hogy magához jöhessen. — „Tehát minden intésem ellen is elhagyta ő házat?” — panaszkodék az öreg reszkető hangon, 's az aggodalom verejtéke csillogott homlokán.

„A' mint mondom édes apám; ma is aludtam, midőn ő a' házat elhagyá.”

„Hogyan? tehát máskor is kiment?”

„Igen apám, tegnap éjjel is.”

„Ó! Mórítz, Mórítz! bár soha ne bűnhödnél ezen gyalázatért, melyet engedtlenséged által szülőid fejére hoztál.”

„No 's megleszünk-e már?” — hangzék a' tiszt szava, ki már nem akart tovább várni. „Siessen kegyed — szóla közbe a' szatócs — mert pénzemre szükségem van!” — Az atya megrettent e' nyers szavak hallására, melyek előbb tiszta lélekismerete tudásakor őt ki nem vehették egykedvűségéből. Felemelkedék üléséről, ajtatoson magára veté a' kereszt jelét 's csendesen a' lépcsőn leballagott.

„Mit jelent ez? hát kegyed ő nélküle jön? Látom, magamnak kell lehoznom” kiáltott a' haragra lobbant tiszt; 's ezen szókkal a' hivatlan triumviratus felment a' lépcsőkön.

„Apjok! az Isten szerelméért mi bajod?” — kérdé aggódva a' házi asszony, mig Róza őt hasonlóképp gondosan vizsgálá.

„Anyá! — monda Randal, 's könnyei elfojtani látszattak szavát — sirasd-meg fiadat; ő nincs itthon; tilalmam ellenére is elhagyta a' házat.”

Róza megrettent, de a' derék asszony — „a' végett — úgy mond élénken — még nem tolvaj ő! Csak ollyasmit tán nem fogsz gyermekedről hinni?”

„Sziyemből sajnállak jó anyá!” — volt minden, mit a' megszorított apa mondhatott neki.

„Hogyan? Randalom te sirsz?” — jajgata most az asszony. — Mióta együtt vagyunk, te még nem sirtál. Ó! Mórítz, Mórítz! az Isten bocsássa-meg neked, hogy öreg atyádat sirásra fakasztád!” Ezen kiáltásokkal térdeire esék, ’s képét két kezével befedé. Az egész familia néma kétségbeesésben állott köröskörül, míg az alatt a’ tiszt, ’s két társa a’ felső szobában mindent szigorún kikutatott.

Miután mindent hasztalan összevissza túrtak, lejöttek ezek is. Haragtól égve, hogy minden fáradságai gyümölcs nélkül maradtak, kéré a’ szatócs, hogy az asszonynak háló szobája is fürkésztesseki: de már ekkor ellene szegezé magát a’ ház asszonya, elszánván magát mindent merni, ’s neki a’ bemenést meg nem engedni; miért amaz annyira felhevült, hogy az öreg asszonyt karjánál megragadván a’ földre lódítá.

Róza hangosan felsikoltott, de az apa, kinek ezen méltatlanság minden erejét vissza-adta, egy kéznél levő bot után nyulván a’ szatócsot jól megszabdalá. „El kelmeddel tüstént!” monda mérgesen; ’s a’ szatócs két társaival együtt eltávozék.

Róza édes anyja mellé térdepelt, ’s annak az esésben megsértett fejét vevé ölébe; Randal Brady pedig felemelé feleségét a’ földről, ’s ágyba vivé, hol csak hamar magához tért. Azonban nem mult egy fertály óra, midőn a’ ház ajtaján újra kopogtatás hallatszott. Randal kinyitá, ’s ime két városi tiszt katona-kisérettel lépett-be. Az első Randal pálczájikkal illetván azonnal fogolylyá tevék, mint-hogy orgazdát gyanítanak benne.

„Én minden esetre követlek titeket — viszonzza nekik Randal — csak hadd szóljak enyéimmel egy pár szót.” Ez megengedett neki. Ő feleségéhez ment. „Szegény Betty! — monda — én fogoly vagyok, ’s titeket el kell hagynom. Reménylem, hogy nem sokára meglátjuk egymást. De akárminth történék is, én keresztény vagyok, ’s türedelmesen hajlom a’ kimerithetlennék végzése alá. Kérlek tehát légy nyugodt, és bizz az Istenben! Éljetek békében kedvesim! az ég megfogja imádságomat hallgatni, ha mindjárt tömlöczből száll is hozzája.”

Ezt mondván feleségét karjaiba zárá; megáldá előtte térdeplő gyermekeit, ’s azután elindulván az öröktől ’s mind a’ két tisztól kísérve a’ városi fogház felé vette útját.

Randal Brady öregebbik leánya azon figyelmeztetésének, hogy Mórítz csak valamely csalárdáságnak volna áldozatja, szeretettel ada helyt keblében: ’s midőn most ideje volt a’ gondolkozásra, csak hamar meg is győződött, hogy őt (valamely ámitó vezeté jégre, ’s kísértetek iránti vonzódását valamely gonosz célra használta.

Minél inkább helyt adott ezen gondolatnak, annál több nyugodalmat, és vigasztalást lelt benne, míg az alatt a' jó Róza otthon minden bánatját keblébe fojtván iparkodott mindenben apja rendelményei után cselekedni. Fájdalommal gondolt bátyjának gyanított sorsára. Mi történhetett vele? Hova rejthette magát? Még talán el is szökött? Így töprenkedék, illy véleményekkel gyötrötte magát, 's a' szegény leánykának keserve a' legnagyobb fokra hágott, midőn több napok elmúltak, 's elveszett bátyjának legkisebb nyoma se lőn.

Szüntelen törte esztét, miképpen 's milly utakon juthasson eszöközkhöz a' családságot felfedezni. Éppen atyjánál volt, kivel e' felett tanácskoztak; midőn Mary, Rounhead szatócsnak szolgálója, szobájába lépett, 's őt igen-igen kérte, hogy asszonyához jöjjön, ki halálos beteg lévén igen ohajtozik utána.

Róza késedelem nélkül sietett barátnéjához, kit annál inkább szeretett, minthogy őt Mistress Rounhead halálos ágyán oltalmába ajánlotta, 's mivel félt e' jó asszony, hogy fukar ura majd néha még a' legszükségesebbekkel se látandja-el leányát, tehát megmutatott Rózának egy helyet, hova ezen célra ezer font sterlinget letett, mellyekkel Róza tetszése szerint bánhatott.

Jennyt igen rosszul találta. „Ah! — kezdé ez — csak fogadtam volna tanácsodat jó Róza, voltam volna siket a' szerelem iránt, úgy jobban érzeném magamat, 's a' halottnak nem volna felettem hatalma.“

Róza, ki a' szolgáló által már az egész éjjeli történetet tudta, vizsgálódva tekint a' betegre. „Jenny — monda — tedd kezedet szivedre! én egy komoly kérdést teszek elődbe. Meg vagy-e tökéletesen győződve, hogy Wilsonnak lelke volt az, melly neked az éjjel megjelent?“ — „Megvagyok győződve — viszonzva Jenny — éppen olly tisztán tudom, mint azt, hogy te az én Rózám vagy. Ah! én őt nagyon is jól ismerém. Mások csalódhatnak, de nem én, kedves Rózám. — Te tudod, miért? Vonásai igen mélyen vannak szívembe vésve. Igen, kedvesem! élve szerettem őt, 's őt szeretve élek most is — de ő engem a' sirba szóllit.“

„Ő méltatlan volt szerelmedre — folytatá Róza — igérd-meg nekem, hogy magadat kimélni fogod. Mi máskor erről még többet beszélünk.“

Jenny semmiképp se látszott ezzel megelégedni. Rövid szünet után: „Egy kérésem volna — úgy mond — hozzád kedves Rózám. — Isten tudja, milly hamar meghalhatok. — Ne nézz rám olly szomorún, Róza, hanem halld, a' mit mondok. — Csak egyedül te tudod, hova tette-el anyám számomra azon ezer fontot. — Ha én meghalok, úgy se lesz rá szükségem; az tehát a' tied legyen — Ne szakassz félbe, hadd végezzem. — Tudom, milly gyanú fekszik Mórítzon; — de

édes atyám legott felhagyand panaszával, mihelyt pénzét megkapja. Add neki az ezer fontot, több az, mint tőle elraboltatott; — hidd-el nem lehet jobb célra fordítanom, mint mikor kedves Rózának, és övéinek szerencséjére fordítom. — Kérlek, ne vesd-meg ezen kérésemet; egy haldoklónak kérése ez.“

Rózáat ezen ajánlat igen megindítá, 's több percz mult-el, mi előtt arra válaszolhatott volna. Végre mondá. „Kedves Jennym! én ajánlatodat el nem fogadhatom, minthogy igen is meg vagyok győződve testvéremnek ártatlanságáról, 's éppen ez által tartaná őt a' világ bűnösnek, ha én ezen summát, mellyről senki se tud valamit, arra használnám; azonban hidd-el, jóságodat soha se fogom feledni.“ Ezzel Róza megölelé beteg barátnéját, 's lakására visszament.

Alig érkezett haza, midőn szeretett Duncanja által meglepetett. „Kedves William! — monda — te ugyan nagyon felhevültél.“

„Én ma tizenkét mértföldet hagytam magam megett, mellyek egész végnélküli örökségnek látszottak lenni előtten. Mert mihelyt meghallottam, milly szerencsétlenség érte házatokat, sem éjjelem, se nappalom nem volt; legott utra indultam tehát, 's ime most itt vagyok, hogy erőm és tehetségem szerint segítségtekre legyek.“

„Igen örvendek, megjelenéseden, hidd-el kedves William — viszonza Róza. — Egészen egyedül, minden barát és tanács-adó nélkül, szinte már arra határozám magamat, hogy magam elmenjek amaz elhíresztelt sikátorba, 's a' csalárdságot akár mint kinyomozzam.“

„Hogyan? kedves Róza, te magad akarnál?“

„Tudom, hogy csak gyenge leány vagyok, 's így minden esetre vakmerés lenne; de familiám becsülete forog a' koczán, 's itt — nincs választás.“

Miután még a' dolog felől beszélgettek, így végzé Duncan: „Kérlek egy szófogást se többé róla; őrangyalod szárnyakat adott nekem, hogy még jókor érkezzem. Istenemre mondom, beszélnem kell vele, ha teste és vére van.“

„Hagyj engem veled menni William, baj találhatna téged, 's akkor legalább segíthetlek.“

„A' vállalat nem olyan — mond Duncan — hogy asszony cselekedhetné. Én magam megyek; erős vagyok, 's ha szükséges, kettővel is megmérkőzöm. — De most még egyet! meg kell ígéred, hogy visszajöttömig a' házat el nem hagyod; add reá szavadat, különben még is kísértetbe jöhetnél, hogy utánam indulhatnál.“ — Róza egy szempillantásig vonakodott ugyan, de midőn ez elállani nem akart, tehát szavát adta, hogy békességben marad. Még egyszer megölelék egymást, 's Duncan sebesen elsietett, hogy a' rettegett kísértetnek szemeibe tekintsen. *(Folytatás következik.)*

ÉLET - TÖRTÉNET.

Gessner Salamon.

A' természet és ártatlanságnak ezen kedves énekese született Zürichben, 1730-iki április 1-ső napján, hol atyja könyvkereskedő 's a' nagy tanács tagja volt. Gyermekek korában az a' kedvetlenség érte őt, hogy szép lelki adatjait nem ismerő tanítóji — mivel a' phantasia-teljes gyermek a' száraz szó-tanulást nem kedvelhette — őt szülőji előtt nehéz eszűnek hirtelték. Ha vele kiméletlenül bánó tanítóji őt verssel bibelődve találták, ilyenkor jutalma rendesen egy arczulütés szokott lenni. Hogy tehát a' szüntelen dorgálásokat kikerülhesse, vivott saját hajlandósága ellen, de mind hiában! Ha valamit figyelemmel kísérnie kellett, ilyenkorai rendes idő-töltése az volt, hogy különböző tárgyakat viaszból képezett, 's ujjai azon biberkéltek. — Szülőji azonban tanítójinak sok panaszait megunván, 's e' közben bizonyos férjfi is, ki a' zifü Gessnerben rejtező tulajdonságokat sejtett, javalván, meghatározta, hogy gyermekökkel máshol tegyenek próbát. Illy célból őt egy vidéki paphoz szállíták által, ki mind okos tanítás-módjáról, mind alapos tudományáról ismeretes vala. A' barátságos bánás-mód, gyönyörű tájék, szabadabb 's felvilágosodott tanítás, gyengéd társalkodások most már lelkének szép tehetségeit mind inkább kezdék fejteni. Ezen új tanítójának fija, egy jól indult ifjú, ki a' német országi jobb írók munkáji olvasásában fő gyönyörűségét találta, megismerkedteté őt azokkal, többek közt Brocke verseivel, mellyek az ifjú lelkében lappangó szikrákat lángra gyulaszták, 's ezen láng szerelmes verseiben türe-ki. A' viaszban-másolást rajzolással váltotta-fel, 's így szépen kifejlődve két év multával atyjához vissza-tére. Minden iskolai készüllete elenyészett azon gondolatra, hogy romai költőket eredetileg olvashasson, görögöt pedig csak latin fordításban. Azonban ezen régi nyelvtudatheli hiányt saját költői érzelme 's eszmélete által pótolta, melly gyengédségének későbbre tudva levő szép példáját adá.

Atyja azon kinézéssel, hogy boltjában majd ő utána fija lehessen helyette könyváros, 19 esztendő korában őt Berlinbe küldötte: de minthogy itt több foglalatossága volt, mint melly a' berlini időtöltésekkel 's kényelmes (bequem) élettel ismeretes ifjú előtt kedves lehetett volna, azon gondolatra jött, hogy szép szóval bucsút intsen gazdájának, 's ezt végre is hajtván, magának ott külön lakást bérlett-ki. Azon nem alaptalan félelem mellett, hogy szülőji ezen tettét kárhoztatván, őt magára fogják hagyni, (mi valósággal meg is történt, pénzbeli szükség által akarván őt engedékenységre bírni) szobájába zárkozik, hol a' legnagyobb szorgalommal táj-festéshez fogott, 's ezzel táplálta magát. Ezen festéseiből ítélvén jövődölé a' híres Hempel, hogy Gessner ezen előtte kedves foglalatosságot olly tökélyre viheti, hogy utána kényelmes életre számolhat. Azonban ez nem történt-meg. Most atyja megengesztelődve iránta, szabadságot ada neki bizonyos időig Berlinben mulathatni. Ekkor ujra vers-íráshoz fogott, de Ramlernak azokra tett szoros bírálata ezen pályáról őt vissza rettenté, 's azon idő óta gyönyörű prosáji dolgozására adta magát. *(Végzet következik.)*

KÜLÖNFÉLE

Minden leánynak férj. Chaldea-ban hajdanta igen különös törvény uralkodott. Ha valamely megyében bizonyos mennyiségű férjhez adó leányok megszorodtak, akkor ezek szülőjük által kivitettek a' vásárra, hogy ott őket eladnák, mi a' bevett szokás szerint annyi volt, mint nálunk a' kiházásítás. Maga a' városi tisztség ült elő. A' szépeket csak hamar a' gazdagabbak kapkodák-el; a' kevesbbé szépeket csekélyebb tehetségűek vették-meg, és ha már semmi vevő nem találkozott, akkor a' szépekért bejött pénz a' nem szépek közt házassági hozományul felosztatott, mi arra szolgált, hogy azután ezek is elkeltek, 's így egy leány se maradt férj nélkül.

Sierra-Leone-i hóhérok. Ha Sierra-Leoneban a' bíró ki-mondta e' szót: „a' kiontott vér essék vissza a' bűnösnek fejére“ már azután a' hóhér hivatala kezdődik. Ez felette furcsa és szokatlan módon van öltözve. Fekete panczél-köntöse testét tetőtől talpig, arczát pedig álarcz fedi. Fején fekete sipkát visel, mellyből két szarv emelkedik-fel, 's ezeken egy hosszú veres toll. Jobb kezében hosszú vesszőt tart; hátára csengetyű van kötve, 's mind a' két lábán bokáji körül egy-egy sor csengetyű fityeg. Ezen bohókás öltözetben hevesen kirohan a' gyülekezetből, végig szalad az utszákon, 's így a' rajta függő sok csengetyűk a' népek hirül adják a' történeendőket. Ezek után vissza megy a' megítélhez egy csoport segédjeivel, kik szinte bohósan vannak öltözve 's bunkóval és karddal fegyverkezve. Soha se tudni illy iszonyatos hóhérnak nevét; 's ha valamely idegen kérdezősködik is, azt felelik, hogy az maga az ördög volna bandájával.

Amsterdami dajkák és gyermekek. Amsterdamban sept. 1-jén ezer meg ezer gyermekek 's ezeknek dajkájik a' bürzét elfoglalák. Ők, bizonyos bevett régi szokás szerint, dobbal és trombitákkal jövének, hogy a' Kirmes napján, t. i. sept. 1-jén, ezen lakhelyet elfoglalják, 's onnét a' számos kereskedőket és berelőket (speculans) kiűzzék. Ezen szokás, melly igen-igen régi időszakból veszi eredetét, mint mondják, azon felfedezés következtében vétetett-fel a' nép közé, mellyet gyermekek tettek, kik egykor Kirmes napján e' helyen játszadozván egy égő kanóczot fedeztek-fel, melly gonosz emberektől ide vettetett, hogy az egész épületet lángba borítsa.

Kolumbusz Kristóf 1422-ben Genua tartományában született híres tengeri utazó, ki Amerikát, a' világnak akkori negyed részét felfedezte, kiszállott egykor Jamaika szigetére, hogy ott huzamós hajózása után magát kipihenhesse. Látván őt 's embereit a' szigetbeliek, elsőbben is tőle megijedtek, a' partot oda-hagyták, és a' sziget heisébe mentek, sőt előle minden eleséget elrejtettek. Nagy szükségben levén Kolumbusz látta, hogy valami ravasz fortély nélkül vele nem boldogulhatna. Tudta ő, mivel sok tanult embereket vitt magával, hogy azon helyen este felé a' holdnak tapasztalható fogyatkozása leend. Követséget küldött tehát a' népek előjárójához, izenvén neki, hogy vele szükségképpen beszélnie kellene. Eljött nem sokára az előjáró, ki előtt a' népek keményszívűsége felől panaszkodott, és ellenek ezeket mondotta: „Rosz embereidet nem sok idő múlva megfogja büntetni a' Spanyoloknak ama nagy Istene, kit én imádok, és kit ellenök ember-

telenségök miatt teljes szívem szerint segítségül hívtam. Ó ezen népet bizonyosan megfogja ostorozni. Hogy pedig én igazságot mondok, az lesz szavamnak valódi bizonyosága, hogy még ma vér-szinbe öltözik a' hold, és szemeitek láttára elsetétedik. De ezt következő büntetés-töknek csupa jelül tartsátok, ha intéseimet megvetitek, és hasznatokra nem fordítjátok.“— A' holdnak fogyatkozása voltaképpen azon estve megesett. Ugyan azért iszonyú rémülés szállotta-meg a' jamaikai lakosokat, és mindnyájan Kolumbushoz jöven lábaihoz borultak, 's erősen megesküdték előtte, hogy semmiben szűkölködni nem hagyják. Ezek után Kolumbus tőlek eltávozott, 's vissza nem jött egy darabig. Mi után pedig visszaérkezék, nagy méltósággal mondá nekik, hogy már megbékéltette az Istent, ki is az érdemlett büntetést elfogná háritani, és nem sok idő múlva a' hold fogyatkozás is elmulnék. Midőn ez megesett, azt gondolák a' Jamaikaiak, hogy neki az egész természet engedelmeskedik, és azután többé nem hagyták szűkölködni a' Spanyolokat.

S. Karolina.

J E L E S M O N D Á S.

Halál a' hazáért.

Tiszta korány hasad ó daliák! a' sárga halálnak
Nyomdokain, 's mikor a' század hosszú sora elmúlt,
A' nemek elhaltak, kik előtt ismerve valánk itt:
Késő százak után eljő romainkra, sirunkra
A' maradék, 's hálás ajakokkal fogja nevezni
Azt, ki nemes volt 's bátor elég meghalni honáért.

Garay „Csatár“-jából közli S...y Ágnes.

Az ifiú tűz fentebb erőtől izgatva kényén szeret csapongani; a' hidegebb tapasztalást gunyolja a' kezdő, kit a' dicsőség fényalakja előre vonzogot, 's gondatlan tiporja-le a' gátot, mely többszer védfoka a' pártosság dúló hajjai közt.

Kisfaludy Károly.

Jótevő bére. Aranyok koránt sem érik-fel ama jutalmat, melyet a' jótevő szív magában érez, midőn másoknak védangyala lehet. A' háladatos kész sokat feláldozni; jótevője kincseket nem kíván. Bérre csak az olly segédek vágnak, kik nemes tettöknek jutalmát szívökben érezni képtelenek.

K.

Aphorismák Erdélyből. A' háladatosság igen gyakran titkolt név alatti utazó társa a' szeretetnek.

A' nemes asszonyerényei közé vegyíti mindig a' szeretetet, 's akként kettősen adja vissza, mit tán az erénytől elvett vala.

A' bizodalom olyan, mint a' veretlen arany, mellynek becsét nem mindenki ismeri 's érti: azért is találta-fel az okosság az apró pénzt — a' módosságot — csak rézből ugyan, de mindenki ismeri azt, 's megelégszik vele.

iffj. Thorockay László.

Kérdő rejtvény.

- 1) Mellyik ló tartozik juhok közé?
- 2) Mellyik mák volt híres muzsikus honunkban?

P, Szőkeden csőről.

3) Hogy lehet valamelly vizen úgy keresztül vinni egyenként egy farkast, egy kecskét, és egy káposzta-főt, hogy a' felvigyázó távollétében az együtt hátra maradt farkas a' kecskét, vagy kecske a' káposztát meg ne egye?

Sz. H. M.

Előbbi rejtvény: Magyar, ma, agyar, ragya, ágy, ár, gyár.

Szerkezi Róthkrepf Gábor, halpiacz 86. szám.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utsza 612.